

Dr. Pap Ügyvédi Iroda
Dr. Pap Kálmán ügyvéd

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/1117-4/2014.
Érkezett:	2014 AUG 25.
Példány:	1
Melléklet:	Ø db
Kezelőiroda:	P-2

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG
Dr. Bitskey Botond Főtitkár részére
BUDAPEST
Donáti u. 35-45.
1015
Pf. 773.

Tárgy: Alkotmányjogi panaszra vonatkozó indítvány kiegészítése
Ügyszám: IV/1117/2014.

Tisztelt Főtitkár Úr!

A **MIRELTA Ingatlanhasznosító Kft.** képviseletében benyújtott alkotmányjogi panaszt a T. Főtitkár Úr IV/1117-3/2014. számú tájékoztatása, észrevétele alapján a következők szerint pontosítjuk, egészítjük ki:

Kérjük, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg a Fővárosi Törvényszék **4.P.23.616/2013/15.** sz. valamint a Fővárosi Ítéltábla **5.Pf.22.234/2003/8.** számú – bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránti ügyekben hozott – ítéleteinek alaptörvény ellenességét és semmisítse meg azokat.

A kártérítési per I. és II. rendű alperesei, *mint az alapügyben eljáró bíróságok* kirívóan súlyos jogsértéseket követtek el, melynek következtében a panaszosnak jelentős anyagi hátrányt, kárt okoztak, ezért indított keresetet a bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránt.

A Fővárosi Törvényszék és a Fővárosi Ítéltábla eljárása, fenti számú ítéleteik sértik a panaszos Alaptörvényben biztosított jogait. Az **E)** cikk (2) és (3) bekezdésének, továbbá az **R)** és **T)** cikkének alkalmazását a kártérítési perben eljáró bíróságok az Alaptörvényt és annak 26. és 28. cikkében foglalt előírásait sérve tagadták meg.

A kártérítési kereset elbírálása során a panasz tárgyát képező bírói döntések az Alaptörvény hivatkozott rendelkezéseit egyáltalán nem vették figyelembe, ezért a döntések teljes mértékben ellentétesek az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel és az Unió kizárólagos szabályozási körébe tartozó kötelezően alkalmazandó uniós joggal, ezáltal is sérültek panaszosnak az Alaptörvényben biztosított jogai.

Az Ítéletábla határozatának szó szerint idézett fenti okfejtése ellentmondásos és zavaros, elfedni igyekszik az alapügyben eljáró bíróságok jogalkalmazásában tetten érhető kirívóan súlyos jogszabálysértéseket. Amennyiben elfogadjuk az Ítéletábla fenti okfejtését abból az is következik, hogy az alapügyben eljáró bíróságok, így különösen az I. rendű és II. rendű alperesek ítéletei egy olyan jogszabályon alapulnának, amelyre a persorozatban eddig még senki sem hivatkozott, a panaszos e jogszabály "alkalmazásáról" az alapperekben megfelelő hivatkozás hiányában nem is tudhatott, és ezáltal a védekezéshez és a tisztességes bírósági eljáráshoz való alaptörvényi joga ezáltal is sérült (volna).

Az Ítéletábla fent idézett jogértelmezési manővere azonban csak arra alkalmas, hogy rávilágítson mind az alapügyben, mind a kártérítési perben eljáró bíróságok tisztességtelen eljárására, arra, hogy a panaszos Alaptörvényben biztosított tisztességes bírósági eljáráshoz való joga milyen jelentős mértékben sérült. Panaszos véleménye szerint az Ítéletábla saját idézett indokolásával elismerte, hogy az alapügyben eljáró bíróságok az Unió jogát jogsértően alkalmazták közvetlenül, és a kártérítési bíróságok most ebből, a jogerős ítéletekkel eldöntött helyzetből próbálják az alapügyben jogsértéseket elkövető bíróságokat további jogsértések árán kihozni.

Valótlanul állítja többek között az Ítéletábla, hogy „A vállalkozások közötti megállapodások, vállalkozások társulásai által hozott döntések és az összehangolt magatartások” címet viselő 2. Cikkben az EK 81. (EUMUSZ 101.) cikkével szinte szó szerint egyező szabályt fogalmazott meg. Ezzel a második választottbírói ítéletben hivatkozott EK 81. cikk a magyar jog szerves része lett.” Így sem a jogszabály „eredetével”, sem „forrásával” nem indokolhatja jogszerűen a 2002. évi X. törvény becsempészését a jogerős ítéletekbe. Mert az EK 81. cikk, melyet a bíróságok ténylegesen alkalmaztak, csak 2004. május 1-től lett a magyar jog szerves része, viszont az 1/2003. EK rendelettel együtt!

Az Ítéletábla e sarkalatos jogi álláspontja előtt megtekinthette volna a C-17/10. sz. ügyben a főtanácsnok előterjesztésében és a Bíróság ítéletében foglaltakat, hogy miként kell értelmezni valós jelentése szerint a 2004-ben csatlakozott országokra vonatkozóan a rájuk érvényes uniós versenyjogot.

Ugyanis panaszos hiába hivatkozott arra, hogy a sem csatlakozás előtti időszakra nem alkalmazhatóak a Közösség és Magyarország közötti kereskedelem sérelmére vonatkozó jogszabályok (így sem közvetlenül, sem áttételesen az EK-81. cikk), sem a csatlakozás utáni időszakra nem alkalmazhatóak a tagállamok közötti kereskedelem sérelmére vonatkozó jogszabályok, mert tényszerűen nem állt fenn az alapvető feltétel, a Közösség vagy a tagállamok közötti kereskedelem érintettsége.

Alkotmányjogi panaszunkat jelen kiegészítő beadványunkban tovább egyértelműsítjük az alábbiak szerint:

Az Abtv. 52. §. (1b) f. pontjára hivatkozva a Fővárosi Ítéletábla jogerős ítéletének és a Fővárosi Törvényszék ítéletének megsemmisítését kérjük az Alaptörvényben, az Európai Unió elsődleges jogában (a Szerződésben) és másodlagos jogában (az 1/2003. EK Tanácsi rendeletben), továbbá az Európai Bizottság jogi aktsaiban és az Európai Bíróság esetjogaiban meghatározott anyagi jogi és eljárási szabályok megsértése, illetve figyelmen kívül hagyása miatt. Kiemelten hivatkozunk az 1/2003. EK rendeletben biztosított alapjogaink megsértésére.

Továbbá szintén az Abtv. 52. §. (1b) f. pontjára hivatkozva az AB döntésének *tartalmára* vonatkozóan pedig *indítványozzuk*, hogy az AB határozata írja elő, hogy kártérítési keresetünkben és *alkotmányjogi* panaszunkban előadott és bizonyított, az alapeljárásokban az **Unió jogának alkalmazása körében** az alapügyben hozott jogerős ítéletekben panaszos védekezéshez való **alapjogának, mint a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogának** érvényesülését megakadályozó bírói döntéseket a Fővárosi Törvényszék és a Fővárosi Ítéltábla a magyar Alaptörvény és az Unió joga vonatkozó előírásait betartva köteles felülvizsgálni.

Panaszos álláspontja szerint, amennyiben az Alkotmánybíróság nem kötelezi a kártérítési perben eljáró bíróságokat az Unió jogának, különösen a magánszemélyek részére jogokat biztosító uniós jogszabályok előírásainak betartására, akkor az ellentétben fog állni az Unió joga egységes alkalmazására vonatkozó uniós követelménnyel, és ez a magyar igazságszolgáltatás megítélésére negatívan hathatna az EU Bírósága és az Emberi Jogok Európai Bírósága előtt.

A Fővárosi Törvényszék ítéletének 29. oldalán felsorolja ugyan a felperes (panaszos) által előzetes döntéshozatal előterjesztésére tett indítványait (A, B, C, D pontokban), azonban a következő bekezdésében maga a Törvényszék ismeri el, hogy *a nélkül is meg tudta állapítani*, hogy nem történt nyilvánvaló és kirívó jogellenesség, hogy az Unió elsődleges és további jogának a perbeli jogvitára való alkalmazhatóságát egyáltalán vizsgálta volna.

Ezért nem tekinthető sem törvényes, sem tisztességes indokolásnak, *sőt egyáltalán indokolásnak sem tekinthető* az, hogy *"Az előzetes döntéshozatal kezdeményezése ezért a jelen ügyben meghozott ítélet szempontjából szükségtelen volt, így a bíróság felperes indítványát elutasította."*

Bár a Törvényszék ítélete 28. oldalán az Európai Bíróság C-224/01. sz. ítéletéből idéz, de semmilyen módon nem végzett vizsgálatot az esetjogra történt hivatkozása ellenére még abban az *első feltételben sem*, mely a nemzeti bíróság a közösségi jog valamely szabályát sértő határozata által okozott kárért fennálló állami felelősség esetén, *első helyen* annak a vizsgálata szükséges, hogy *"a) a megsértett jogszabály jogokat állapít meg a magánszemély részére"*.

Ennek ellenére *"A Törvényszék a II. r. alperes (a KÚRIA, panaszos megjegyzése) kárfelelőssége vizsgálata során nem talált nyilvánvaló és kirívó jogsértést, sem a magyar ún. belső jog, sem pedig a közösségi jog terhére."*(28. oldal utolsó bekezdése.)

A Törvényszék ezzel a megállapításával megsértette az Alaptörvény E), R) és T) cikkeit, amikor úgy hozott ítéletet, hogy nem az Alaptörvény 28. cikke alkotmányos követelményének megfelelően értelmezte sem az Alaptörvény itt említett cikkeit, sem az 1/2003. EK rendeletet pontosabban e rendelet alkalmazási kötelezettségét, bár az Unió elsődleges joga (EUMSZ 101. cikke) alkalmazását tapasztalta, mégis megtagadta az 1/2003. EK rendelet alkalmazását, annak ellenére, hogy e rendelet, mint másodlagos uniós jog alkalmazását az EUMSZ 288. cikke kötelezően előírja]. Tehát *a Törvényszék az 1/2003. EK rendeletet Alaptörvény ellenesen értelmezte, nem vette figyelembe, hogy e jogszabály jogokat állapít meg a magánszemélyek részére.*

Panaszos úgy ítéli meg, hogy az első feltétel vizsgálatát a Törvényszék azért nem végezte el, mert akkor azt is meg kellett volna állapítania, hogy *"b) a jogsértés kellően súlyos"*, hiszen az alapeljárásban végső fokon ítélkező Kúria nem alkalmazta az Unió másodlagos jogát és annak okát sem adta meg, továbbá megtagadta az előzetes döntéshozatalra vonatkozó indítvány teljesítését is, *jóllehet az Unió versenyjogának alkalmazása körében éppen az erre vonatkozó uniós jogszabály alkalmazásának megtagadásánál súlyosabb jogsértés panaszos álláspontja szerint nem is létezik.*

Az Európai Bizottsága által „Az Európai Unió Bíróságának az uniós jog valamely tagállam által történő megsértése miatt indított kártérítési kérelmekre vonatkozó ítélkezési gyakorlata” (Brüsszel, 2009, július 15.)* című tájékoztatása részletesen tartalmazza az Európai Unió Bíróságának ítélkezési gyakorlatát.

Kérjük a kártérítési perben eljáró bíróságokat arra kötelezni, hogy az Európai Bíróságnak a tagállami bíróságok számára iránymutatásul szolgáló, az uniós jog kellően súlyos megsértése megállapíthatóságának esetjogait és a Bíróság e körben követett kártérítési gyakorlatát is kötelesek legyenek figyelembe venni.

*Panaszos kártérítési keresetének 9-17. oldalai kivonatosan, a 19. sz. melléklete teljes terjedelemben tartalmazza.

Továbbá kérjük a kártérítési perben eljáró bíróságokat annak megvizsgálására és egyértelmű döntésre kötelezni, hogy jogosult volt-e a Kúria a panaszos védekezéshez biztosított alapjogát megállapító másodlagos uniós jogot és a másodlagos jog ezzel kapcsolatos előírásait figyelmen kívül hagyni, azaz a Kúria a végső ítélete meghozatala előtt *e kérdésben* köteles lett volna-e előzetes döntést kérni az Európai Bíróságtól az Unió jogának értelmezéséhez, *vagy saját maga dönthetett az Unió másodlagos joga mellőzésének kérdésében*. Arra az esetre nézve pedig, ha az eljáró bíróságok nem tudnának e kérdésben dönteni, legyenek kötelesek az Európai Bíróságtól erre nézve előzetes döntést kérni.

Alkotmányjogi panaszunk arra is irányul, hogy *az Unió elsődleges jogának* magyar bíróságok általi bizonyítás nélküli, ezért megalapozatlan alkalmazása, majd az Unió másodlagos joga (versenyjoga) alkalmazásának *magyar bíróságok általi megtagadásával* panaszosnak az Unió joga által *a védekezéshez biztosított* alapjogát a magyar bíróságok kirívóan *súlyosan megsértették, azonban ezeknek a jogsértéseknek a megállapítását a kártérítési perben ítéletet hozó Fővárosi Törvényszék és a Fővárosi Ítéltábla Alaptörvény-ellenesen, és ezzel az Unió jogát is sértve elmulasztotta.*

A Fővárosi Törvényszék és a Fővárosi Ítéltábla, mint kártérítési bíróságok a magyar Alaptörvény előírásait és az Unió jogát figyelmen kívül hagyva hozták meg ítéletüket, amikor elhallgatták, hogy az alapügyben eljáró bíróságok az Unió elsődleges és másodlagos jogának megsértése következményeként panaszos alapjogait is súlyosan megsértették és ezzel panaszos számára az eljárás második szakaszában számszerűsítendő anyagi hátrányt okoztak.

Az Unió jogának közvetlen alkalmazása során a magyar bíróságok által elkövetett anyagi jogi és eljárásjogi jogsértéseket panaszos azért kénytelen az Alkotmánybíróság előtt is részletesen bemutatni, mert csupán e jogsértések sorozatának bemutatásán keresztül tudja bizonyítani alapjogai súlyos megsértését.

Ebben a kiegészítő beadványunkban ismételten levezetjük, hogy az Unió jogának alkalmazása során a magyar bíróságok megsértették a magyar Alaptörvény előírásait, *amikor tényszerűen az Unió jogának alkalmazása körében eljárva nem tartották be az Unió kizárólagos hatáskörében szabályozott versenyjogi anyagi és eljárásjogi előírásokat.*

AZ ALAPTÖRVÉNY RENDELKEZÉSEI

E) CIKK

(2) Magyarország az Európai Unióban tagállamként való részvétele érdekében nemzetközi szerződés alapján – az alapító szerződésekből fakadó jogok gyakorlásához és kötelezettségek teljesítéséhez szükséges mértékig – az Alaptörvényből eredő egyes hatásköreit a többi tagállammal közösen, az Európai Unió intézményei útján gyakorolhatja.

(3) Az Európai Unió joga – a (2) bekezdés keretei között – megállapíthat általánosan kötelező magatartási szabályt.

Magyarország Alaptörvénye tehát az Alapító Szerződésekből fakadó jogok gyakorlása és kötelezettségek teljesítése érdekében a fentiekben úgy rendelkezik, hogy egyes (Magyarország szuverenitásából származó) hatásköreit az Európai Unió intézményei útján gyakorolhatja.

Az Alaptörvény idézett rendelkezése szerint tehát az Unió joga megállapíthat Magyarországot, mint tagállam (ezzel bíróságai) számára általánosan kötelező magatartási szabályt.

R) CIKK

(1) Az Alaptörvény Magyarország jogrendszerének alapja.

Panaszos az R) Cikk (1) bekezdését úgy értelmezi, hogy az Alaptörvény előírásainak megsértése Magyarország jogrendszere alapjának megsértését jelenti, melyhez senkinek nincs joga.

(2) Az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek.

Panaszos az R) Cikk (2) bekezdését úgy értelmezi, hogy az Alaptörvény és a jogszabályok (köztük a magyar jogrend részét alkotó, az Unió kizárólagos jogkörében hozott rendeletek) előírásainak betartása a magyar választottbíróságokra, és az állami bíróságokra egyaránt kötelezőek.

T) CIKK

(1) Általánosan kötelező magatartási szabályt az Alaptörvényben megjelölt, jogalkotó hatáskörrel rendelkező szerv által megalkotott, a hivatalos lapban kihirdetett jogszabály állapíthat meg.

Panaszos értelmezésében az Alaptörvény idézett E) cikk (2) és (3) bekezdésében megjelölt, az Európai Unió jogalkotó hatáskörrel rendelkező intézményei (az Európai Unió jogalkotó szervei) az Unió Hivatalos Lapjában kihirdetett jogszabályban (a Magyarország által aláírt Szerződésekben az Unió kizárólagos jogkörébe utalt) jogalkotói területeken általánosan kötelező magatartási szabályt állapíthatnak meg.

Panaszos az Alaptörvény 26. cikke (1) bekezdésének első mondatrészében foglaltak megsértésére, mely szerint "(1) A bírák függetlenek, és csak a törvénynek vannak alárendelve" annyiban hivatkozik, hogy megítélése szerint a bírácoknak minden törvény, így főleg az Alaptörvény rendelkezéseit be kell tartaniuk függetlenül a peres felek személyétől.

Az Alaptörvény 28. cikkének megsértése körében panaszos azt sérelmezi, hogy az alkalmazott jogszabályokat az eljáró bíróságok nem azok céljával és nem az Alaptörvény konkrét előírásaival összhangban értelmezték, hanem az általuk hozandó, preconcepciójuknak megfelelő ítéletük alátámasztására alakították ki jogszabály értelmezésüket.

28. cikk

A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

Az Unió belső piacára vonatkozó jogalkotási hatáskör *az Unió kizárólagos hatáskörében van* az alábbiak szerint:

AZ EURÓPAI UNIÓ MŰKÖDÉSÉRŐL SZÓLÓ SZERZŐDÉS EGYSÉGES SZERKEZETBE FOGLALT VÁLTOZATA (Releváns szövegrészek)

I. CÍM

AZ UNIÓ HATÁSKÖREINEK TÍPUSAI ÉS TERÜLETEI

2. cikk

(1) Ha egy meghatározott területen a Szerződések kizárólagos hatáskört ruháznak az Unióra, e területen kizárólag az Unió alkothat és fogadhat el kötelező erejű jogi aktust, a tagállamok pedig csak annyiban, amennyiben őket az Unió erre felhatalmazza, vagy ha annak célja az Unió által elfogadott jogi aktusok végrehajtása.

Panaszos megjegyzése: Az UNIÓ másodlagos joga (rendeletei) közvetlenül alkalmazandóak, a rendeleteknek ellenkező uniós jogi előírás nélkül nem lehet tagállami végrehajtási rendelkezése. [Az **EUMSZ 288. Cikke előírja** a másodlagos jog (az 1/2003. EK Tanácsi rendelet) kötelező alkalmazását.]

(6) Az uniós hatáskörök terjedelmét és gyakorlásának részletes szabályait a Szerződésekben foglalt, az egyes területekre vonatkozó külön rendelkezések állapítják meg.

3. cikk

(1) Az Unió kizárólagos hatáskörrel rendelkezik a következő területeken:

b) a belső piac működéséhez szükséges versenyszabályok megállapítása,

I. CÍM

BELSŐ PIAC

26. cikk

(1) Az Unió a Szerződések vonatkozó rendelkezéseinek megfelelően meghozza a belső piac létrehozásához, illetve működésének biztosításához szükséges intézkedéseket.

Panaszos megjegyzése: Az Unió belső piacának működéséhez a Szerződések alapján megalkotta és az Unió Hivatalos Lapjában kihirdette az 1/2003. EK Tanácsi rendeletet, melynek alkalmazása az Unió minden tagállama számára kötelező 2004. május 1. napjától, tehát Magyarország számára az Unióhoz történt csatlakozás napjától.

„A TANÁCS 1/2003/EK RENDELETE

(2002. december 16.)

a Szerződés 81. és 82. cikkében meghatározott versenyszabályok végrehajtásáról

(EGT vonatkozású szöveg)

Ezt a rendeletet 2004. május 1-jétől kell alkalmazni.

Ez a rendelet teljes egészében kötelező és közvetlenül alkalmazandó valamennyi tagállamban.

Kelt Brüsszelben, 2002. december 16-án.”

Az EU versenyszabályainak a tagállami bíróságok általi alkalmazása (idézet a jogi aktusból):

(A Bizottság közleménye a Bizottság és az EU-tagállamok bíróságai között együttműködésről az EKSZ 81. és 82. cikkének alkalmazását illetően) [OJ C 101 of 27.4.2004]

„A tagállamok bíróságai az EUMSZ 101. és 102. cikkét úgy is alkalmazhatják, hogy emellett párhuzamosan nem szükséges a nemzeti versenyjogot is alkalmazniuk. Azon esetekben azonban, amikor egy tagállami bíróság a nemzeti versenyszabályokat olyan megállapodásokra, döntésekre vagy magatartásokra alkalmazza, amelyek hatással lehetnek az EU-tagállamok közötti kereskedelemre az EUMSZ 101. cikk 1. bekezdése (korábban az EKSZ 81. cikk 1. bekezdése) értelmében, illetve olyan visszaélésekre alkalmazza, amelyeket tilt az EUMSZ 102. cikke, ezekre a megállapodásokra, döntésekre vagy magatartásokra az EU versenyszabályait is alkalmazniuk kell. Ha a megállapodásokra ezzel párhuzamosan alkalmazzák a nemzeti versenyjogot is, ez nem vezethet más eredményre, mint ha az EU versenyjogát alkalmazzák.

Más szóval azokban az esetekben, amikor a nemzeti versenyjogot és az uniós versenyjogot párhuzamosan alkalmazzák:

- az EUMSZ 101. cikk 1. bekezdését nem sértő, illetve az EUMSZ 101. cikk 3. bekezdésében (korábban az EKSZ 81. cikke 3. bekezdésében) szereplő feltételeket teljesítő megállapodások nem tilthatók meg a nemzeti versenyjog alapján (az 1/2003/EK rendelet 3. cikk 2. bekezdése értelmében);

Panaszos megjegyzése: Tehát a Fővárosi Ítélet tábla nem hivatkozhat az Unió versenyjoga szerint arra, hogy az átmeneti nemzeti versenyjog alkalmazása esetén „jogszerű lehetett volna” a megállapodás megtiltása, mivel a nemzeti versenyjog alapján sem tilthatóak meg az EUMSZ 101. cikk 1. bekezdését nem sértő, illetve az EUMSZ 101. cikk 3. bekezdésében szereplő feltételeket teljesítő megállapodások.

* a 101. cikk 1. bekezdését sértő, illetve az 101. cikk 3. bekezdésében szereplő feltételeket nem teljesítő megállapodások nem tekinthetők érvényesnek a nemzeti jog alapján (a **Bíróság esetjoga értelmében**).

Panaszos megjegyzése: Az EUMSZ 101. cikk 1. bekezdésének megsértését (hogy a megállapodás hatással lehet a tagállamok közötti kereskedelemre) a jogsértést állító félnek vagy a hatóságnak kell bizonyítania. Ha ez megtörtént, akkor terheli bizonyítási kötelezettség a „meggyanúsított” felet, hogy a vitatott megállapodás teljesíti a 101. cikk 3. bekezdésében szereplő feltételeket.

A fenti, a Bizottság által hozott jogi aktusból történt idézettel panaszos egyrészt azt kívánja bizonyítani, hogy az EUMSZ 101. (EK-81) cikkét az 1/2003/EK rendeletbe foglaltak betartása nélkül vagy azok ellenében, mint általánosan kötelező magatartási szabályokat megállapító

másodlagos uniós jog mellőzésével a magyar bíróságok semmiképpen sem alkalmazhatták volna, beleértve különösen a 101. cikk (2) bekezdésében szereplő szankciót.

Másrészt panaszos itt utal arra is, hogy az Európai Bíróság beadványunkban ismertetett *esetjogait** sem lehet figyelmen kívül hagyni az EUMSZ 101. cikkének és az 1/2003. EK rendeletnek a bírósági értelmezése során.

Az alapügyben hozott jogerős ítéletek, mint közokiratok egyértelműen bizonyítják, hogy úgy a Választottbíróság, mint a tagállami bíróságok, köztük az alapügyben végső fokon döntő Kúria egyértelműen az Unió versenyjogának alkalmazási körében jártak el. Panaszos a Fővárosi Ítéltáblának e jogerős jogi tény megváltoztatására irányuló *"igyekezetét"* az Alaptörvény és az Unió jogának rendelkezései alóli utólagos kibúvási kísérletként értelmezi, ezért ezt az eljárást panaszos a kártérítési perben további tisztességtelen eljárásnak is tartja.

Panaszos kártérítési keresetében alapvetően az Unió joga által biztosított, a védekezéshez való alapjogának a végső fokon eljáró tagállami bíróság jogerős ítéletével előzetes döntési eljárás kezdeményezését megtagadva jóváhagyott *kellően súlyos* megsértésének megállapítását kérte. Keresete nem irányult a jogerős ítéletek megváltoztatására, erre nem is irányulhatott volna. A panasszal támadott jogerős ítéletek viszont az alapügyben hozott jogerős ítéletek tartalmi megváltoztatására irányultak, a jogsértések *elfedése* céljából indítatva vizsgálták a jogerős ítéleteket, ezért nem a keresetben részletezett és bizonyított uniós jogot sértő tények körében vizsgálozták.

A Bizottság előbbieken idézett jogi aktusa egyértelműen rögzíti, hogy ha az Unió versenyjogának alkalmazása mellett, még ha *valóban* alkalmazták volna is az Ítéltábla által ítéletében az alapeljárás ítéletei megváltoztatásának szándékával hivatkozott átmeneti nemzeti versenyjogot, **akkor is az EU versenyjoga előírásai szerint kellett volna a tagállami bíróságoknak ítéleteiket meghozniuk, hiszen a Közösség, illetve a tagállamok közötti kereskedelem megsértésére hivatkoztak.**

„Ha a megállapodásokra ezzel párhuzamosan alkalmazzák a nemzeti versenyjogot is, ez nem vezethet más eredményre, mint ha az EU versenyjogát alkalmazzák.”

Továbbiakban panaszos azt kívánja bemutatni, hogy a magyar bíróságok az Unió versenyjogának alkalmazása során megsértették az Alaptörvény azon rendelkezését, hogy az Unió joga megállapíthat az Unió jogának alkalmazási körében minden jogalkalmazó szervre, a választottbíróságokra és a tagállami bíróságokra is egyaránt kötelezően alkalmazandó magatartási szabályt.

Panaszos a Szerződésben foglaltak alapján egyértelműen úgy értelmezi az 1/2003. EK tanácsi rendeletet, hogy e rendelet alkalmazása a magyar választottbíróságok és a tagállami bíróságok számára egyaránt kötelező, és kötelezően betartandó magatartási (*eljárási*) szabályokat tartalmaz. Ehhez képest panaszost elsősorban nem azzal fosztották meg az EUMSZ 101. cikk (1) és (2) bekezdése alkalmazása elleni védekezés lehetőségétől, hogy nem adhatta elő a választottbírósági tárgyalás során az ellenérdekű fél szubjektív *„álláspontjával"* szemben szintén csak szubjektíven kifejezhető érveit, hanem azzal, hogy **objektíve lehetetlenné tette** a Választottbíróság a védekezés lehetőségét azzal, hogy nem tartotta be 1/2003. EK rendelet által előírt magatartási (eljárási) szabályt és **nem követelte meg a jogsértést állítótól a jogsértés bizonyítását** és maga sem folytatott le bizonyítási eljárást, de még az ellenérdekű fél által versenyjogsértésnek tartott ügy tényállásának megállapítását sem tartotta szükségesnek.

(A Választottbíróság a bizonyítási eljárás lezárulta után más, *nemzetközi cégek* jogsértései ismertetésével a jogsértést állító cég helyett maga próbálta indokolni döntését, ami nyilvánvalóan nem alkalmas a konkrét ügyben a valós tényállás bizonyításának helyettesítésére, az előírt eljárási szabályok és a bizonyítási kötelezettség nem teljesítésének pótlására.)

Az alapeljárásban végső döntést hozó Kúria, mint tagállami bíróság, alapvetően azzal sértette meg kirívóan súlyosan az Unió jogát, hogy a Választottbíróság alapjogot sértő döntését előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezése nélkül jogerőre emelte, holott az Unió joga alkalmazása esetén panaszos megítélése szerint ehhez nem lett volna joga.

Kiemelten hivatkozunk ismételt az 1/2003. EK rendelet preambuluma alábbi előírására, mely a bizonyítási teher szabályozásán keresztül biztosítja **panaszosnak a védekezéshez való alapvető jogát:**

5) A közösségi versenyszabályok hatékony érvényesítésének biztosítása, valamint egyidejűleg a védelem alapvető jogának tiszteletben tartása érdekében e rendelet szabályozza a Szerződés 81. és 82. cikke szerinti bizonyítási terhet. Annak a félnek vagy hatóságnak kell bizonyítania a vonatkozó jogi előírásoknak megfelelően a Szerződés 81. cikke (1) bekezdésének és 82. cikkének megsértését, amely ezt a jogsértést állítja. A jogsértés megállapításával szemben az azt indokoló tényezőkre hivatkozó vállalkozásnak vagy vállalkozások társulásának kell a vonatkozó jogi előírásoknak megfelelően bizonyítania, hogy az indokoltság feltételei teljesülnek.

Ez a rendelet nem érinti sem a bizonyítási eljárásokra vonatkozó nemzeti szabályokat, sem a tagállamok versenyhatóságainak és bíróságainak azon kötelezettségét, hogy az adott ügy megfelelő tényállásáról meggyőződjenek, feltéve, hogy e szabályok és kötelezettségek a közösségi jog általános elveivel összeegyeztethetőek.

Panaszos megjegyzése: A versenyjogsértési ügyben és a kártérítési ügyben eljáró bíróságok számára, kötelező magatartási szabályként a rendelet azt is előírja, hogy „*az adott ügy megfelelő tényállásáról meggyőződjenek*”. Panaszos állítólagos jogsértése ügyében azonban semmilyen tényállás megállapítására nem került sor sem a Választottbíróság, sem a tagállami bíróságok, sem a kártérítési bíróságok eljárása során. **Az Európai Bíróság több esetjoga és a Bizottság több közleménye tartalmazza, hogy egy versenyjogsértési ügyben milyen körben kötelező a tényállást megállapítani.** Ezeknek a jogi aktusoknak a figyelmen kívül hagyása sérti az Unió joga által megkövetelt általános magatartási szabályokat. Az ügy tényállásának ismerete nélkül a nemzeti jog sem teszi lehetővé ítélet meghozatalát.

Csak példaként idézi ismételt panaszos, hogy az EK-81. cikk Választottbíróság általi alkalmazásának és az alkalmazás állami bíróságok általi jóváhagyásának előfeltétele lett volna az Európai Bíróság Törvényszéknek T-328/03. sz. ítélete következő pontjában lefektetett tényállási elemek vizsgálata és a versenyjogsértés ennek megfelelő bizonyítása:

„66. Ahhoz, hogy az EK 81. cikk (1) bekezdésben megállapított tilalomra tekintettel értékeljük valamely megállapodásnak a közös piaccal való összeegyeztethetőségét, meg kell vizsgálni a megállapodás gazdasági és jogi hátterét, a tárgyát, a hatásait, azt hogy érinti e a Közösségen belüli kereskedelmet – figyelembe véve különösen azt a gazdasági közeget, amelyben a vállalkozások működnek –, a megállapodással érintett árukat vagy szolgáltatásokat, valamint az érintett piac szerkezetét és működésének tényleges feltételeit. [...]

(Még a versenyjogsértés megállapítását lehetővé tevő azon elsődleges követelmény említésére sem tért ki egyik bíróság sem, hogy egyáltalán miként érintheti a tagállamok közötti kereskedelmet az a megállapodás, mely kizárólag egy magyarországi forgalmazási jogra vonatkozott és nem tartalmazott sem Magyarországra, sem az Unió belső piacára vonatkozó korlátozó előírásokat.)

Mivel „*az adott ügy megfelelő tényállásáról*” sem a Választottbíróság sem a tagállami bíróságok nem győződtek meg a rájuk vonatkozó kötelező magatartási szabályoknak megfelelően, az EK 81. cikk (1) bekezdésében megállapított tilalomra történt hivatkozásuk és erre hivatkozva a versenyjogi megállapodásnak tekintett forgalmazási jog megtiltása a kötelező magatartási szabályok be nem tartása miatt ellentétes a Szerződésekben Magyarország által vállalt kötelezettségekkel és az Alaptörvény előírásaival.

Panaszos jogi álláspontja szerint a Választottbíróság az Unió joga által megkövetelt bizonyítási kötelezettsége nem teljesítésével (a jogsértést állító bizonyítási kötelezettsége alóli felmentésével) megfosztotta panaszost a védekezéséhez való, az Unió joga által biztosított alapjoga gyakorlásának lehetőségétől.

A bizonyítási teher rendeleti szabályozására az Unió joga szerint egyértelműen azért került sor, hogy legyen mi ellen védekeznie a „meggyanúsított” félnek.

Lásd:

5) A közösségi versenyszabályok hatékony érvényesítésének biztosítása, valamint egyidejűleg a védelem alapvető jogának tiszteletben tartása érdekében e rendelet szabályozza a Szerződés 81. és 82. cikke szerinti bizonyítási terhet.

A bizonyítási teherre vonatkozó követelményt az 1/2003. EK rendelet a konkrét rendelkezéseiben is megismétli:

1/2003. EK rendelet 2. cikke

Bizonyítási teher

„A Szerződés 81. és 82. cikkének alkalmazásával járó bármely nemzeti vagy közösségi eljárás során a Szerződés 81. cikkének (1) bekezdése vagy 82. cikke megsértésével kapcsolatos bizonyítási terhet a jogsértést állító fél vagy hatóság viseli.(...).

Panaszos megjegyzése: Az Unió jogelvei szerint a 101. cikk (2) bekezdésében szereplő szankció „kvázi büntetőjogi” tartalommal bír, éppen ezért kiemelten biztosítja az Unió versenyjoga és az Unió Alapjogi Chartája a védekezéshez való alapjogot.

Továbbá:

(37) E rendelet tiszteletben tartja és figyelembe veszi a különösen az Európai Unió alapjogi chartájában elismert alapelveket. Ennek megfelelően ezt a rendeletet az említett jogok és alapelvek tiszteletben tartásával kell értelmezni és alkalmazni.

Panaszos hivatkozik a rendelet itt idézett szövegére, és a magyar Alaptörvény **28. Cikkének** előírásával is ellentétesnek tartja, hogy az 1/2003. EK rendeletet, mint az Unió versenyjogát szabályozó, kötelezően és közvetlenül alkalmazandó jogszabályt a magyar bíróságok a jogalkalmazásuk során **nem a jogszabály céljának és szövegének megfelelően értelmezték, azaz** nem az Alaptörvény előírásának megfelelően, azzal összhangban értelmezték, hanem *önkéntesen* eltekintettek az Unió másodlagos jogának kötelező alkalmazásától, így nyilvánvalóan az abban foglaltak betartásától is.

Panaszos bizonyítva látja, hogy a kártérítési ügyben eljáró első fokú bíróság és a jogerős ítéletet hozó Fővárosi Ítéltábla az alapügyben eljáró bíróságokkal szembeni lojalitását előtérbe helyezve szintén figyelmen kívül hagyta az Alaptörvény hivatkozott **28. cikkét** a kártérítési perben, sem az **EK-81.cikk** szövegét és célját, sem az 1/2003. EK rendelet szövegét és célját nem az Alaptörvénnyel összhangban értelmezte. [Az **E) cikk, R) cikk, T) cikk** figyelmen kívül hagyása].

Panaszos álláspontja szerint közvetlenül ez vezetett arra, hogy az Ítéltábla különböző jogszabálysértő és tisztességtelen megoldásokkal azt próbálta bizonyítani, hogy panaszos számára az alapeljárásban a Választottbíróság biztosította a védekezéshez való jogot. Nyilvánvaló azonban, hogy az Unió rendelete és az Alapjogi Charta által előírt módon panaszos nem élhetett a védekezéshez való alapjogának gyakorlásával, mert ezt a bizonyítási teher nem teljesítésével meggátolták. Az Unió jogának és ezzel panaszos alapjogának az eljáró bíróságok részéről történt súlyos megsértésével panaszosnak jogellenesen jelentős anyagi hátrányt, az Ek-81. cikkre bizonyítás nélkül hivatkozó nemzetközi cégnek pedig jogellenesen jelentős anyagi előnyt biztosítottak a magyar bíróságok.

Panaszos hivatkozik a Szerződések általa relevánsnak tartott alábbi rendelkezéseire:

AZ UNIÓT LÉTREHOZÓ SZERŐDÉS

I. CÍM

KÖZÖS RENDELKEZÉSEK

1. cikk

E szerződéssel a MAGAS SZERZŐDŐ FELEK egymás között létrehozzák az EURÓPAI UNIÓT (a továbbiakban: az Unió), amelyre közös célkitűzéseik elérése érdekében a tagállamok hatásköröket ruháznak.

Az Unió e szerződésen és az Európai Unió működéséről szóló szerződésen (a továbbiakban: a Szerződések) alapul. E két szerződés azonos jogi kötőerővel bír.

3. cikk

(3) Az Unió egy belső piacot hoz létre.

(6) Az Unió e célkitűzéseket a megfelelő eszközökkel, a Szerződésekben ráruházott hatáskörök keretein belül valósítja meg.

4. cikk

(3) Az Unió és a tagállamok a lojális együttműködés elvének megfelelően kölcsönösen tiszteletben tartják és segítik egymást a Szerződésekből eredő feladatok végrehajtásában.

A tagállamok a Szerződésekből, illetve az Unió intézményeinek intézkedéseiből eredő kötelezettségek teljesítésének biztosítása érdekében megteszik a megfelelő általános vagy különös intézkedéseket.

A tagállamok segítik az Uniót feladatainak teljesítésében, és tartózkodnak minden olyan intézkedéstől, amely veszélyeztetheti az Unió célkitűzéseinek megvalósítását.

6. cikk

(1) Az Unió elismeri az Európai Unió Alapjogi Chartájának 2000. december 7-ei Strasbourghban 2007. december 12-én kiigazított szövegében foglalt jogokat, szabadságokat és elveket; **e Charta ugyanolyan jogi kötőerővel bír, mint a Szerződések.**

(3) **Az alapvető jogok**, ahogyan azokat az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény biztosítja, továbbá ahogyan azok a tagállamok közös alkotmányos hagyományaiból következnek, **az uniós jogrend részét képezik, mint annak általános elvei.**

19. cikk

(1) Az Európai Unió Bírósága a Bíróságból, a Törvényszékből és különös hatáskörű törvényszékekből áll. Az Európai Unió Bírósága biztosítja a jog tiszteletben tartását a Szerződések értelmezése és alkalmazása során.

A tagállamok megteremtik azokat a jogorvoslati lehetőségeket, amelyek az uniós jog által szabályozott területeken a hatékony jogvédelem biztosításához szükségesek.

(3) A Szerződésekkel összhangban az Európai Unió Bírósága:

- a) dönt a tagállamok vagy az intézmények valamelyike, illetve valamely természetes vagy jogi személy által hozzá benyújtott keresetekkel elé terjesztett ügyekben;
- b) a nemzeti bíróságok kérelmére előzetes döntést hoz az uniós jog értelmezésére vagy az intézmények által elfogadott jogi aktusok érvényességére vonatkozó kérdésekről;

AZ EURÓPAI UNIÓ MŰKÖDÉSÉRŐL SZÓLÓ SZERZŐDÉS EGYSÉGES SZERKEZETBE FOGLALT VÁLTOZATA ALAPELVEK

1. cikk

(1) E szerződés szabályozza az Unió működését, **valamint megállapítja az Unió hatásköreinek területeit, elhatárolását és a hatáskörök gyakorlásának részletes szabályait.**

(2) E szerződés és az Európai Unióról szóló szerződés alkotják az Unió alapját képező szerződéseket. A „Szerződések” kifejezés e két, azonos jogi kötőerővel bíró szerződésre utal.

I. CÍM

AZ UNIÓ HATÁSKÖREINEK TÍPUSAI ÉS TERÜLETEI

2. cikk

(1) **Ha egy meghatározott területen a Szerződések kizárólagos hatáskört ruháznak az Unióra, e területen kizárólag az Unió alkothat és fogadhat el kötelező erejű jogi aktust, a tagállamok pedig csak annyiban, amennyiben őket az Unió erre felhatalmazza, vagy ha annak célja az Unió által elfogadott jogi aktusok végrehajtása.**

(6) Az uniós hatáskörök terjedelmét és gyakorlásának részletes szabályait a Szerződésekben foglalt, az egyes területekre vonatkozó külön rendelkezések állapítják meg.

3. cikk

(1) Az Unió kizárólagos hatáskörrel rendelkezik a következő területeken:
b) a belső piac működéséhez szükséges versenyszabályok megállapítása,

I. CÍM

BELSŐ PIAC

26. cikk

(1) Az Unió a Szerződések vonatkozó rendelkezéseinek megfelelően meghozza a belső piac létrehozásához, illetve működésének biztosításához szükséges intézkedéseket.

ÁLTALÁNOS RENDELKEZÉSEK

67. cikk

(1) Az Unió egy, a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térséget alkot, amelyben tiszteletben tartják az alapvető jogokat és a tagállamok eltérő jogrendszereit és jogi hagyományait.

Panaszos *hivatkozik Vassilios Skouris, az Európai Bíróság elnökének jelentésére is, mely szerint nem állhat fenn olyan tényállás, amelyre anélkül vonatkozna az uniós jog, hogy az alapvető jogokat alkalmazni kellene.* [Éves jelentés az Európai Unió Bíróságának 2013. évi tevékenységéről.(Részlet)]

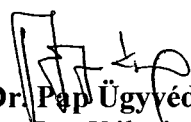
"A C-617/10. sz., Åkerberg Fransson ügyben 2013. február 26-án hozott ítéletében a Bíróság az alapjogok Unión belüli terjedelmére vonatkozó állandó ítélkezési gyakorlatára és az Alapjogi Charta 51. cikkéhez fűzött magyarázatokra hivatkozva először is megjegyezte, hogy az általa biztosított alapjogokat tiszteletben kell tartani, amint a nemzeti szabályozás az uniós jog alkalmazási körébe kerül. Így nem állhat fenn olyan tényállás, amelyre anélkül vonatkozna az uniós jog, hogy az említett alapvető jogokat alkalmazni kellene. Az uniós jog alkalmazhatósága magában foglalja az Alapjogi Charta által biztosított alapvető jogok alkalmazhatóságát."

Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot alkotmányjogi panaszunk befogadására és indítványunk elfogadására.

Tata, 2014. augusztus 21.

Tisztelettel:

MIRELTA Ingatlanhasznosító Kft.
képv.:

Dr. Pap Ügyvédi Iroda
Dr. Pap Kálmán ügyvéd

Dr. Pap Ügyvédi Iroda